

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 23 grudnia 2014 roku, Gmina M. Ł. – Prezydent Miasta Ł., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. N. i A. N., kwoty 54.333,28 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 20 grudnia 2002 roku pozwani nabyli od Miasta Ł. lokal mieszkalny nr (...) w budynku położonym w Ł. przy ul. (...) z 80 % bonifikatą od ceny lokalu, oraz 20% bonifikatą z tytułu jednorazowej wpłaty, za cenę 8.760 złotych. W dniu 23 maja 2005 roku pozwani dokonali sprzedaży przedmiotowej nieruchomości na rzecz W. i S. J., którzy nie są dla pozwanych osobami bliskimi w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami. Pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż wartość udzielonej bonifikaty zwaloryzowanej została ustalona przy zastosowaniu wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych, publikowany przez GUS, na dzień 31 maja 2005 roku. Żądana kwota 54.333,28 zł obejmuje zwaloryzowaną bonifikatę w kwocie 38.692,12 zł, oraz ustawowe odsetki naliczone w związku z nieuregulowaniem należności we wskazanym terminie za okres od dnia 15 listopada 2011 roku do dnia 23 grudnia 2014 roku w kwocie 15.641,16 złotych.

(pozew k. 2-4, pełnomocnictwo k. 5)

W dniu 5 stycznia 2015 roku w niniejszej sprawie pod sygn. akt II Nc 1281/14 wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 24)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani A. N. – w dniu 28 stycznia 2015 roku i M. N. - w dniu 29 stycznia 2015 roku wnieśli sprzeciwy zaskarżając wydany nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwani podnieśli, iż nie zostali pouczeni przez powoda o skutkach prawnych związanych ze sprzedażą lokalu mieszkalnego przed upływem 5 lat od daty zawarcia umowy. Ponadto wskazali na treść art. 69 ust. 2a pkt 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami, który stanowi, iż przepisu dotyczącego zwrotu bonifikaty nie stosuje się w przypadku zamiany lokalu mieszkalnego na inny lokal mieszkalny albo nieruchomość przeznaczoną lub wykorzystywaną na cele mieszkaniowe. W ocenie pozwanych przesłanka ta została spełniona. Wskazali, iż zamieszkują obecnie na nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł., która stanowiła darowiznę od rodziców M. N.. Pieniądze ze sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w Ł. zostały przeznaczone na wykończenie domu znajdującego się na nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. Po sprzedaży mieszkania zamieszkali u E. C., a dopiero, gdy dom został wykończony wprowadzili się do niego.

(sprzeciw k. 28-29, k. 31-32)

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 18 marca 2015 roku strona powodowa wskazała, iż zarzuty pozwanych są bezzasadne, zgodnie bowiem z treścią art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, w przypadku dochodzenia kwoty równej udzielonej bonifikacie przy sprzedaży lokalu, zastosowanie mają przepisy z daty zbycia tego lokalu osobie trzeciej. Wskazano, iż przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami, w dniu zbycia lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł., nie przewidywały wyłączenia stosowania art. 68 ust. 2 w przypadku przeznaczenia środków pochodzących z bonifikaty na szeroko rozumiane cele mieszkaniowe. Nadto pozwani pominęli okoliczność, iż wszystkie środki uzyskane ze sprzedaży lokalu powinny zostać przeznaczone na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystanej na cele mieszkaniowe, a nie na dokończenie budowy domu jednorodzinnego na działce, którą pozwani już posiadali. Takiej przesłanki nie ma również zgodnie z obecnym brzmieniem art. 68 ust. 2 pkt 4 u.g.n. Nadto pozwani po sprzedaży mieszkania mieszkali trochę u rodziny, później w niewykończonym domu, zatem nie można przyjąć, że środki ze sprzedaży zabezpieczyły ich potrzeby mieszkaniowe. Obowiązek zwrotu bonifikaty został wprowadzony po to, by wykupywane na niezwykle preferencyjnych warunkach lokale

służyły istotnie zaspakajaniu potrzeb mieszkaniowych nabywców, nie zaś innym celom, w szczególności zarobkowym, inwestycyjnym, lokaty kapitału, itp. Naruszenie warunków ustawowych powoduje, że pierwotny nabywca płaci w efekcie cenę rzeczywistą lokalu, co nie narusza zasad słuszności czy uczciwego obrotu. Brak w umowie sprzedaży zapisu o możliwości żądania zwrotu bonifikaty nie wyłącza prawa właściwego organu do domagania się zwrotu bonifikaty w przypadku zaistnienia przesłanek, od których ustawodawca uzależnia żądanie zwrotu bonifikaty. Nadto w akcie notarialnym znalazł się zapis o stosowaniu przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami w sprawach nienormowanych w tym akcie.

(odpowiedź na sprzeciw k. 35-39)

W dniu 7 maja 2015 roku swój udział w sprawie zgłosił pełnomocnik pozwanych w osobie radcy prawnego.

(pełnomocnictwo k. 46, data nadania k. 182v)

Do dnia zamknięcia rozprawy stanowiska stron pozostały niezmienione.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 grudnia 2002 roku, przed notariuszem A. S. w Kancelarii Notarialnej w Ł., Gmina M. Ł. zawarła z M. N. i A. N. umowę sprzedaży repertorium A 1042/2002, na mocy, której pozwani kupili od powoda samodzielny lokal mieszkalny numer (...) usytuowany na parterze w budynku wielomieszkaniowym przy ul. (...) w Ł., składający się z dwóch pokoi, kuchni, łazienki z ubikacją i korytarza, o ogólnej powierzchni użytkowej 36,36 m² z własnością, którego to lokalu związany jest udział wynoszący (...) części w częściach wspólnych budynków i innych urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz w takim samym udziale nabyli na okres 99 lat prawo użytkowania wieczystego działki gruntu numer (...), na której posadowiony jest budynek mieszkalny. W § 9 umowy wskazano, że we wszystkich sprawach nie uregulowanych w tej umowie mają zastosowanie przepisy powołanej w akcie ustawy o obrocie nieruchomościami oraz przepisy wykonawcze do tej ustawy.

Pozwani dokonali zakupu przedmiotowego lokalu z 80% bonifikatą od ceny lokalu w wysokości 43.800 złotych oraz z 20 % bonifikatą od kwoty 8.760 złotych, z tytułu zapłacenia jednorazowo całej ceny. Po uwzględnieniu bonifikat pozwani obowiązani byli wpłacić Miastu Ł. kwotę 7.008 złotych.

(okoliczności bezsporne; także kserokopia wypisu aktu notarialnego k. 8-9)

W chwili zakupu lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł. pozwani nie mieli zamiaru jego sprzedaży.

(zeznanie pozwanej A. N. k. 196-197, zeznanie pozwanego M. N. k. 197)

W 1998 roku pozwani stali się właścicielami nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. Nieruchomość ta stanowiła darowiznę od rodziców M. N.. W dniu 11 maja 1999 roku pozwani zawarli z (...) Oddział I w Ł. umowę kredytu na kwotę 40.000 złotych na finansowanie kosztów inwestycji polegającej na budowie domu jednorodzinnego na nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. Do dnia dzisiejszego pozwani spłacają ten kredyt.

(kopia umowy kredytu k. 48-54, zeznanie pozwanej A. N. k. 196-197, zeznanie pozwanego M. N. k. 197, zaświadczenie k. 185)

Pozwani mają dwoje dzieci, pierwsze dziecko urodziło się w (...) roku, a drugie w sierpniu 2005 roku. Ze względu na chęć polepszenia warunków mieszkaniowych, pozwani podjęli decyzję o sprzedaży lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Pozwani mieli wówczas małe dziecko, a pozwana była w ciąży z drugim dzieckiem. Nadto do lokalu pozwanych przy B. dwukrotnie miało miejsce włamanie.

(zeznanie E. C. k. 195, zeznanie pozwanej A. N. k. 196-197, zeznanie pozwanego M. N. k. 197)

W dniu 23 maja 2005 roku, A. N. i M. N. dokonali sprzedaży lokalu mieszkalnego numer (...), usytuowanego w budynku przy ulicy (...) w Ł. wraz z prawami związanymi, na rzecz W. J. i S. J., za cenę 52.000 złotych. Wskazane osoby nie były dla pozwanych osobami bliskimi w rozumieniu przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami.

(kserokopia wypisu aktu notarialnego k. 11-12, bezsporne)

Pozwani nie byli informowani o konsekwencjach związanych ze sprzedażą lokalu mieszkalnego nabytego z bonifikatą polegających na obowiązku zwrotu bonifikaty.

Bezpośrednio po sprzedaży lokalu numer (...) przy ul (...) w Ł. pozwani zamieszkali u E. C.. Pozwani nie posiadali bowiem środków na wynajęcie innego lokalu mieszkalnego. Pozwani nie mieli także funduszy aby zakończyć budowę domu na nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. Na wykończenie tego budynku pozwani przeznaczili w całości pieniądze ze sprzedaży lokalu numer (...) przy B. 24 w Ł.. Z pieniędzy tych kredyt bankowy nie był spłacany w żadnej części. Prace związane z przystosowaniem budynku do zamieszkania trwały około roku. W ciągu tego pierwszego roku na wykończenie budynku wyłożyli ponad 30.000 zł. Środki ze sprzedaży zostały przeznaczone między innymi na prace instalacyjne, wykonanie centralnego ogrzewania, wykańczanie ścian, wykonanie przyłącza wodnego. Po wykonaniu części prac wykończeniowych, pozwani wprowadzili się do budynku znajdującego się na nieruchomości przy ul. (...) w Ł..

(zeznania E. C. k. 195, zeznanie pozwanej A. N. k. 196-197, zeznanie pozwanego M. N. k. 197, kopie faktur k. 68-181)

Kwota udzielonej bonifikaty w wysokości 36.792 złotych z dnia 1 stycznia 2003 roku przeliczona w oparciu o publikowane przez GUS wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych, na dzień 31 maja 2005 roku odpowiada kwocie 38.692,12 złotych.

(kserokopia informacji z Urzędu Statystycznego w Ł. – k. 10)

Pismem z dnia 13 września 2011 roku, doręczonym pozwanej A. N. w dniu 15 września 2011 roku powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 38.692,12 złotych stanowiącej zwaloryzowaną bonifikatę udzieloną przy sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...) usytuowanego w budynku przy ul. (...) w Ł., w terminie 60 dni od dnia doręczenia wezwania.

(kserokopia wezwania do zapłaty k. 13, kserokopia potwierdzenia odbioru k. 14)

W pismach z dnia 8 października 2014 roku powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 38.692,12 złotych wraz z odsetkami ustawowymi na dzień 8 października 2014 roku i kosztami monitu, w łącznej kwocie 53.292,04 złotych.

(kserokopie wezwań do zapłaty k. 15, k. 18, kserokopie potwierdzeń odbioru k. 16, k. 19, rozliczenie zadłużenia k. 20)

A. N. aktualnie jest bezrobotna, otrzymuje zasiłek dla bezrobotnych. M. N. uzyskuje dochód w wysokości 2.000 zł netto. Pozwani nie posiadają innych dochodów, oraz oszczędności. Miesięczne wydatkują na spłatę kredytu po 160 zł. Wydatki związane z utrzymaniem domu wynoszą około 1.000 zł.

(zeznania pozwanej A. N. k. 196-197)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów i kserokopii dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o zeznania powołanego w sprawie świadka E. C., a także zeznania pozwanej A. N. i pozwanego M. N..

Ustalen stan faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

W rozpoznawanej sprawie Gmina M. Ł. dochodziła od pozwanych A. N. i M. N., kwoty 54.333,28 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Podstawą prawną roszczenia powódki jest art. 68 ustawy o gospodarce nieruchomościami w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 28 listopada 2003r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2004.141.1492), gdyż decydujący w tym zakresie jest stan prawny z daty dalszej sprzedaży lokalu nabytego uprzednio od gminy z bonifikatą. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2011r. , II CSK 683/10, nie publ., który Sąd w niniejszym składzie podziela.

Zgodnie z art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami w brzmieniu obowiązującym w maju 2005r. jeżeli nabywca nieruchomości zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, licząc od dnia jej nabycia, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. Zwrot następuje na żądanie właściwego organu

Pozwani bezspornie zbyli lokal przed upływem 5 lat od jego nabycia, zatem powodowi przysługuje możliwość dochodzenia zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty. Jednak na tle powołanego wyżej przepisu na podstawie art. 5 k.c. występuje szereg okoliczności, które powodują, że przyznanie powodowi ochrony prawnej stanowić będzie naruszenie zasad współżycia społecznego. Sąd w tym zakresie podziela argumentację prawną pozwanych.

W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że do dnia 22 września 2004 roku decyzja o żądaniu zwrotu bonifikaty była decyzją uznaniową, nie zaś obligatoryjną. Jako że przepis art. 68 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie zawierał żadnych wytycznych co do przesłanek, jakimi właściwy organ miał się kierować przy podejmowaniu takiej decyzji co do żądania zwrotu bonifikaty, w praktyce działania regulowane było wewnętrzną procedurą, zarządzeniami oraz praktyką Miasta Ł.. Powszechnie przyjęte było przy tym, iż nie żądano zwrotu bonifikaty.

Praktyka ta była, w pełni prawidłowa - co odzwierciedla późniejsza nowelizacja art. 68 z 2007 r. która dodała do art. ust. 2a w tym pkt 5 stanowiący, iż przepisów o żądaniu zwrotu bonifikaty nie stosuje się w przypadku: „sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli środki uzyskane z jego sprzedaży przeznaczone zostaną w ciągu 12 miesięcy na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystanej na cele mieszkaniowe”.

Pozwani dokonali sprzedaży lokalu przy ul. (...), a środki z tej transakcji uzyskane przeznaczyci na wykończenie budynku mieszkalnego, który w lepszy i pełniejszy sposób zaspakajał ich potrzeby mieszkaniowe. Ostatecznie zrealizowali zatem cel, o którym mowa w powołanym art. 68 ust. 2a pkt 5 ustawy.

Mimo zmiany treści art. 68 ust 2 powołanej ustawy powód – jako dysponent swojego roszczenia - w ocenie Sądu nadal mógł dokonać analizy stanu faktycznego sprawy, zbadać przeznaczenie środków uzyskanych ze sprzedaży i dopiero w oparciu o takie ustalenie podjąć decyzję co do tego, czy należy wystąpić o zwrot bonifikaty. Decyzja ta winna być jednocześnie zgodna z ogólnie stosowaną i prawidłową praktyką. W niniejszej sprawie powód zażądał zwrotu bonifikaty opierając się jedynie na samym fakcie dokonania sprzedaży lokalu przez pozwanych.

Pominięcie przez powoda wszechstronnej analizy stanu faktycznego sprawy, oraz niezastosowanie przy podejmowaniu tejże decyzji powszechnie przyjętej i akceptowanej praktyki nie żądania zwrotu bonifikaty, narusza zasady współżycia społecznego.

Zgodnie z przepisem art. 68 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami w brzmieniu obowiązującym w 2002 r. bonifikata udzielana była, gdy nieruchomość była sprzedawana jako lokal mieszkalny. A zatem celem tego przepisu było zapewnienie upustu cenowego nabywcom lokali, którzy realizują w ten sposób swoje uzasadnione potrzeby mieszkaniowe. W niniejszym przypadku, dokonując sprzedaży lokalu, pozwani także zmierzali do zaspokojenia - w sposób bardziej odpowiadający ich potrzebom - swoich potrzeb mieszkaniowych. Pozwani zamienili bowiem jeden lokal mieszkalny na inne mieszkanie – w budynku mieszkalnym, bardziej dla nich odpowiednim. Pozwani mieli małe dziecko i oczekiwali drugiego dziecka. Mieszkanie przy ulicy (...) było niewielkie, a nadto wcześniej miały miejsce

włamania do tego lokalu. Pozwani chcieli zapewnić lepsze warunki mieszkaniowe dla swojej rodziny. Gdyby pozwani nie sprzedali lokalu, nie byłoby ich stać na wykończenie budynku. A zatem ratio legis przepisu zostało zrealizowane. Inaczej należałoby ocenić sytuację, gdy pozwani sprzedaliby lokal, na który otrzymali bonifikatę po jego cenie rynkowej i uzyskaną w ten sposób kwotę spożytkowaliby na inne, niezwiązane z potrzebami mieszkaniowymi cele. Bonifikata została zatem spożytkowana zgodnie z przeznaczeniem.

Za naruszające zasady współżycia społecznego należy uznać wobec tego żądanie zwrotu bonifikaty, skoro udzielona ona została po to, by pozwani mogli realizować swoje potrzeby mieszkaniowe, a cel ten - mimo zbycia lokalu - został w pełni osiągnięty.

Skutkiem sprzedaży lokalu i przeznaczenie środków na wykończenie domu nie było bowiem to, że pozwani nie mieli gdzie mieszkać. Przeciwnie, pozwani uzyskali mieszkanie w większym stopniu spełniające ich potrzeby, przy czym nadal zabezpieczone były potrzeby mieszkaniowe pozwanych.

Należy zauważyć, że powód kilka lat czekał z wystąpieniem przeciwko pozwanym o zwrot bonifikaty. Powód zwlekał z podniesieniem swoich roszczeń, nawet nie wzywając pozwanych do zwrotu bonifikaty (po raz pierwszy wezwał ich dopiero we wrześniu 2011 roku). Takie działanie narusza zasady lojalności, uczciwości stron, bezpieczeństwa prawnego oraz pewności obrotu prawnego. Sprzedaż lokalu nastąpiła w maju 2005 r. Od tej chwili powód mógł zgłaszać swoje roszczenia. Jednak nie podjął w tej sprawie żadnych czynności. Pozwani mieli więc prawo oczekiwać - zwłaszcza w świetle faktu, iż możliwość wystąpienia z roszczeniem miała wcześniej charakter fakultatywny, a stosowana powszechnie praktyka zakładała, że gmina nie żąda zwrotu bonifikaty - iż powód nie będzie dochodził zwrotu bonifikaty. Nadto w tym okresie zmienił się przepis art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami w taki sposób, że w przypadku sprzedaży lokalu mieszkalnego w celu nabycia za uzyskane środki innego lokalu mieszkalnego, powód nie jest uprawniony do żądania zwrotu udzielonej bonifikaty. Nowelizacja ta, całkowicie słuszna i zgodna z ratio legis przepisu art. 68 ustawy, dodatkowo mogło umocnić pozwanych w przekonaniu, iż powód nie będzie realizował swoich ewentualnych roszczeń.

W zawartej pomiędzy stronami umowie brak jest jakiegokolwiek zapisu, który zastrzegalby, iż bonifikata została udzielona pozwanym pod warunkiem nie zbywania lokalu. Brak takiego zapisu, w sytuacji zawierania umowy pomiędzy swego rodzaju „profesjonalistą” jakim na rynku tego typu transakcji jest powód, z osobami nie posiadającymi wykształcenia prawniczego i obeznania w tych przepisach i procedurach, jest istotnym argumentem przemawiającym za przyjęciem, iż skorzystanie przez powoda z prawa żądania zwrotu bonifikaty stanowi nadużycie przez niego prawa. W umowie nie została bowiem zawarta jasna i czytelna dla pozwanych informacja, że dokonując sprzedaży lokalu, mogą zostać zobowiązani do zwrotu bonifikaty. Zdaniem Sądu, jest to element umowy istotny, zwłaszcza dla pozwanych, bo dotyczy zapłaty ceny, więc powinien się znaleźć w umowie stron.

Pozwani byli przekonani, iż nie będą musieli zwracać stronie powodowej kwoty udzielonej bonifikaty. W inny przypadku z pewnością rozważyliby odłożenie sprzedaży wykupionego lokalu mieszkalnego na inny termin. Natomiast jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, to brak informacji o konieczności zwrotu bonifikaty, spowodował podjęcie przez pozwanych decyzji o sprzedaży lokalu. Strona powodowa nie wykazała, aby pozwani zostali poinformowani przy zawieraniu umowy sprzedaży, iż mogą zostać obciążeni przez powoda obowiązkiem zwrotu bardzo wysokiej dla nich kwoty pieniędzy.

Reasumując, wszystkie powyższe okoliczności przesądzają, że skorzystanie przez powoda z przysługującego jemu roszczenia stanowi nadużycie przez niego prawa i narusza zasady współżycia społecznego

Artykuł 5 k.c. zakazuje czynienia ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Przepis ten nie może stanowić podstawy dla skonstruowania prawa podmiotowego, w oparciu o które dochodzone jest powództwo, może natomiast uzasadniać oddalenie powództwa sprzecznego z zasadami współżycia społecznego albo sprzecznego ze społeczno-gospodarczym

przeznaczeniem prawa, na podstawie którego roszczenie jest dochodzone przez powoda. " (III CSK 181/10, wyrok SN z 2011-04-01, LEX nr 864003)

Z tych względów powództwo zostało oddalone.

Na podstawie art. 102 kpc, Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu.

Przepis art. 102 kpc stanowi wyjątek od ogólnej zasady przewidzianej w art. 98 kpc zgodnie z którą strona przegrywająca powinna zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia przez nią praw i celowej obrony (koszty procesu). O prawidłowości zastosowania przez Sąd art. 102 kpc decydują względy słuszności, które - na tle konkretnych okoliczności - uzasadniają odstąpienie od ogólnej zasady z art. 98 kpc. W świetle art. 102 KPC oddalenie powództwa na podstawie art. 5 kc może uzasadniać nie obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika.

Względy słuszności przemawiają bowiem przeciwko przyznaniu stronie wygrywającej kosztów procesu, jeśli korzystny wynik procesu osiągnęła ona nie na skutek zasadności swego stanowiska pod względem prawnym, lecz w oparciu o zasady współżycia społecznego (art. 5 KC) (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 listopada 1973 roku, w sprawie o sygn. akt II PZ 49/73, opubl. w programie komputerowym L.).

Z/ Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanych.